

Τὰ Πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Τριάδος

Ἀπόψε ἦρθα στὴν φρικτὴ σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου
νὰ κλάψω μὲ κατάνυξη τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου.

Ω, Παναγία Δέσποινα, ἀπόψε στὸ πλευρό σου
θὰ χύσω δάκρυα πικρὰ κι ἐγὼ γιὰ τὸν Υἱό σου.

Θὰ παραμείνω ἄγρυπνη πλησίον σου, Παρθένα
στὸν Γολγοθᾶ, ποὺ σταύρωσαν τὸν μόσχο σου ἔσένα.

Στὸ νεκρωμένο σῶμα Σου, Χριστέ, θὰ γονατίσω
κι ὅπως ἡ πόρνη κι ὁ ληστής ἔλεος θὰ ζητήσω.

Ἄς καρφωθεί τὸ σῶμα μου ἐπάνω στὸν Σταυρό Σου
κι ἄς μαρτυρήσω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μαρτύριό Σου.

Σωματικῶς νὰ νεκρωθῶ, πνευματικῶς νὰ ζήσω,
μόνο Ἐσένα, Κύριε, θέλω νὰ ἀγαπήσω.

Τοῦ αἵματος ἀντίλυτρον νὰ δώσω τὴν ψυχὴ μου,
ὅπου μ' αὐτὸ ἐλύτρωσες ἐξ Ἄδου τὴν ζωὴ μου.

Θάψον τίς ἁμαρτίες μου μαζί μὲ τὴν ταφὴ Σου
κι ἀνάστησέ μου ἀρετὲς μὲ τὴν Ἀνάστασή Σου.

Ἀξιῶσέ με, Κύριε, μέ πλήρη εὐλογία
νὰ δῶ καὶ ἡ φτωχὴ, ἐγώ, Δευτέρα Παρουσία.

τὰ χεῖλῃ μου νὰ Σοῦ εἰποῦν ὕμνους, δοξολογία,
καὶ πῶς ἐγὼ Σὲ σταύρωσα, ἐγὼ ἡ ἀναξία.

Ἐγὼ Σοῦ ἔδωσα χολή, Κύριε, καὶ τὴν ἥπιες,
καὶ στὰ καρφιά Σὲ κάρφωσα ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες.

Ἀμάρτησα, τ' ὁμολογῶ ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρὸ Σου,
τώρα ζητῶ συγχώρεση νὰ βγῶ ἀπὸ τὰ σκότη.

Τώρα ζητάω, Κύριε, τὴν συμπαράστασή Σου
νὰ πῶ κι ἐγὼ τὸ «ἥμαρτον», δῶσε μου τὴν εὐχή Σου.

Σὲ βλέπω πάνω στὸν Σταυρὸ, Χριστέ μου ἀγαπημένε,
καὶ Σοῦ φωνάζω μὲ στοργή· σβῆσε τὸ παρελθόν μου,
σβῆσε τὰ ἁμαρτήματα, δέξου μ(ε) ἐκ δεξιῶν Σου.

Πάρε τὸ δηλητήριο, Χριστέ μου, ν' ἀλαφρώσω.
Σοῦ τὸ ζητῶ ἀπὸ ψυχῆς, κι ἐγὼ θὰ μετανοιώσω.

Ἦρθα καὶ πάλι στὸν Σταυρὸ, γιὰ νὰ μὲ ξεκουράσης,
νὰ πῶ Σου τ' ἁμαρτήματα καὶ νὰ μὲ ἀπαλλάξης.

Νὰ βρῶ κι ἐγὼ ἀνάπαυση στὴν ἄνω Βασιλεία,
σὰν μὲ καλέσης στὰ ψηλὰ, νὰ βρῶ τὴν σωτηρία.

Ἀπάντηση τοῦ Ἑσταυρωμένου.

Ἐλα, σὲ κράζω, σὲ καλῶ, τέκνο ἀγαπημένο,
νὰ κάτσης κάτ' ἀπ' τὸν Σταυρὸ, γιατί σὲ περιμένω.

Γιὰ νὰ μὴν εἶμαι μόνος μου εἰς τὸ μαρτύριόν μου,
καλῶ ἐγὼ τὰ τέκνα μου νὰ μείνουν στὸ πλευρό μου.

Μὲ βλέπεις πάνω στὸ Σταυρὸ ἔτσι ταπεινωμένο;
καὶ μὲ καρφιά στὸ Σῶμα μου νὰ τὸ ᾽χω σφηνωμένο;

Βλέπεις τὸ Αἶμ(α) ἀπ' τὶς πληγὲς πῶς τρέχει διὰ σένα;
διὰ νὰ λάβης βάλσαμο τὰ δῶρα μου ἑμένα;

Λάβε πολλὴ ταπείνωση κάτω ἀπ' τὸν Σταυρό μου,
γονάτισε καὶ ζήτησε τὸ Αἶμα τὸ δικό μου.

Γιὰ νὰ σοῦ γίνῃ βάλσαμο στὸν πόνο σου ἐπάνω,
γι' αὐτὸ ἐγὼ τὸ ἔχυσα ἐσένα νὰ γλυκάνω.

Ἐγὼ ἐπάνω στὸν Σταυρό, κι ἐσὺ γονατισμένος
νὰ μοῦ ζητᾷς αἰτήματα νὰ βγαίνης κερδισμένος.

Τώρα σὲ θέλω συντροφιά, ξαγρύπνησε νὰ λάβης
χαρίσματα εἰς τὴν ψυχὴ, ποτέ σου μὴν πεθάνης.

Τὸ πνεῦμα σου θὰ ἀνεβῇ στοῦ οὐρανοῦ τὸν οἶκο,
σὰν ξαγρυπνᾷς στὸ πλᾶι μου στὸν σταυρικό μου θρήνο.

Κάνε παρέα στὸν Χριστό, στὴν Μάνα Παναγία,
ποὺ ξαγρυπνᾷ μαζί μ' Ἐμέ, θλιμμένη, στὸν Μεσσία.

Ο πόνος της εἶναι βαρὺς, μὲ βλέπει καρφωμένο,
εἰς τὸν Σταυρὸ τὰ χέρια μου καὶ πολυπικραμένο.

Ἀναστενάζει καὶ θρηνεῖ, θλιμμένη παραμένει,

τοῦ μαρτυρίου μου ποινὴ κλαίει καὶ περιμένει.

Στέκει καὶ βγάζει δάκρυα, τὸν πόνο της μοῦ λέει,
καὶ τὴν καρδιά της νὰ τρυπᾷ τὸ δίκοπο μαχαίρι.

Πικράθηκ(ε) ἡ Μανούλα μου νὰ βλέπη τὸν Υἱό της
εἰς τὸν Σταυρὸ νὰ καρφωθῇ ὁ Ἅγιος Θεός της.

Παιδί μου, ποῦ 'ν' τὸ κάλλος Σου; μοῦ λέει μὲ λαχτάρα·
ὅσο ἡ καρδιά της μέ πονεῖ, δὲν πόνεσ(ε) ἄλλη μάνα.

Σὲ βλέπ(ω), Υἱέ μου, στὸν Σταυρὸ κι ἤθελα νὰ ρωτήσω.
Τί ἔκανες, ποιὸν πείραξες, καὶ στὶς πληγές Σὲ ρίχνουν;

Ἐσὺ τὰ εὐεργέτησες ὅλα Σου τὰ παιδιά,
καὶ θαύματα τοὺς ἔκανες, καὶ βρῆκαν θεραπεία.

Τώρα αὐτὰ κακοποιοῦν τὸ Ἅγιό Σου Σῶμα.
Δὲν πόνεσαν, δὲν πίστεψαν. Σοῦ βγάλαν τὸν χιτῶνα.

Τώρα Σοῦ δίνουνε βρισιές, κεντοῦνε τὴν πλευρά Σου,
τὸν στέφανο ἀγκάθινο ἔχουν ὀλόγυρά Σου,

νὰ Σοῦ κεντοῦν τὴν κεφαλὴ, τὸ Αἷμα Σου νὰ τρέχη
κι Ἐσὺ νὰ μένης ἡρεμος, κακία Σὺ δὲν ἔχεις.

Παιδί μου, Σοῦ ὁμολογῶ, δὲν ἠμπορῶ νὰ βλέπω
τόσο βαρὺ μαρτύριο σὲ Σένα νὰ τὸ ἔχουν.

Πονεῖς Ἐσὺ εἰς τὸν Σταυρὸ· πονῶ κι ἐγὼ μαζί Σου,
καὶ θλίβομαι στὴν θλίψη Σου, Μάνα εἶμαι δική Σου.

Ἀπάντηση τοῦ Κυρίου.

Μανούλα μου, δὲν ἤμπορῶ τώρα νὰ ἐξηγήσω,
γιατὶ ἐβγήκα στὸν Σταυρὸ, γιὰ νὰ στὸ ἀποδείξω.

Μανούλα μου, νὰ μὴν πονῆς, εἶμαι τῆς γῆς ὁ φάρος,
εἶμαι ὁ Ἀναμάρτητος, γι' αὐτὸ νὰ ἔχης θάρρος.

Εἶμαι τ' ἀστέρι τοῦ φωτός, τὸ σκότος διαλύω,
ἡ Σταύρωσή μου, Μάνα μου, θὰ σκάση τὸ θηρίο.

Θυσία ἔγινα ἐγὼ, Μανούλα μου, νὰ πλύνω
τις ἁμαρτίες τῶν παιδιῶν, ψυχὲς νὰ διευθύνω.

Τώρα, Μανούλα μου ἐσὺ, θρηνεῖς τὴν σταύρωσή μου,
μὰ ὅταν θὰ ἀναστηθῶ, θὰ χαίρεσαι μαζί μου.

Χαρὰ μεγάλη θὰ δεχτεῖς, Ἀνάσταση θὰ ζήσης
καὶ τὸν Υἱὸ σου πλάι σου καὶ πάλι θ' ἀντικρύσης.

Κάνε πολλή ὑπομονή, λάβε πολὺ κουράγιο
αὐτὸ ὁ Υἱός σου τὸ ζητεῖ, Μανούλα, δίχως ἄλλο.

Τὰ Πάθη μου (εἶ)ναι δύναμη γιὰ καθ' ἓνα παιδί μου,
σὰν ἀσπαστῇ τὴν Σταύρωση καὶ ἔρχεται μαζί μου.

Μαρτύριό μου θὰ γενῇ λύτρωση στὰς ψυχὰς τους,
τὸ Αἷμα μου ποὺ χύθηκε, θὰ 'ναι τροφὴ δικιά τους.

Δωρίζω καὶ τὸ Σῶμα μου, γιὰ νὰ δυναμωθοῦνε
ἂν Βασιλεία θέλουνε, μαζί μου θὰ βρεθοῦνε.

Τὰ δῶρα τῆς Σταυρώσεως εἶναι γιὰ τὸν καθένα·
ἀμαρτωλὰ κι ἂν κράζω σας, δὲν ἐξαιρῶ κανένα.

Ἡ κιβωτὸς ποὺ ἔχτισα θυσία γιὰ νὰ γίνω,
διὰ τὸν κάθε ἀμαρτωλὸ, γιὰ νὰ μὴν δῇ κινδύνους.

Ἄφησα δρόμο τῆς χαρᾶς, διὰ νὰ σᾶς κερδίσω·
τὸν θάνατο προτίμησα, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω

πὼς εἶμαι τὸ σωσίβιο, ψυχῆς ἢ σωτηρία,
τὸ Φῶς μου σᾶς τὸ χάρισα νὰ σβήσ(η) ἢ τιμωρία,
νὰ σβήσουν τὰ ζιζάνια καὶ τοῦ ἐχθροῦ κακία.

Ἦρθα σὰν σπίθα φωτεινὴ νὰ φέρω σας γαλήνη,
μὲ τὴν Ἀγία Σταύρωση νὰ φύγ(η) ἢ σκοτοδίνη.

Ζιζάνια ἀμέτρητα κυκλοφοροῦν στὸν κόσμος,
τοὺς νόμους μου πετάξανε καὶ ζοῦνε παρανόμως.

Καὶ ζοῦν μὲ τὰ μικρόβια, τ' Ἀντίχριστου τὴ λέρα,
κι ὅ,τι τοὺς λέει κάνουνε κι Ἐμέ πετάξαν πέρα.

Καὶ δὲν ὑπολογίζουνε πὼς εἶμαι ὁ Πατέρας,
τοῦ οὐρανοῦ τὸ στήριγμα κι ὅλης τῆς ἀτμοσφαίρας.

Μὲ τρέμουνε τὰ σύμπαντα, μ' ἀνήκει καὶ ἡ γῆ,
οἱ θάλασσες καὶ τὰ βουνὰ κάνουν ὑπακοή,
καὶ ὅλα περιμένουνε δική μου προσταγή.

Μόνον ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι, ποὺ Μὲ στεναχωρεῖτε
στοὺς νόμους μου τοὺς θεϊκοὺς ὅλοι ἀδιαφορεῖτε.

Καὶ δίνεις στὸν ἐχθρὸ χαρὰ, κι' Ἐμένα στενοχώρια,
ποῦ εἶμαι ὁ Πατέρας σας κι ἀνάβω σας τὰ φῶτα.

Σᾶς δυναμώνω μὲ γραφτά, μὲ θεία ἀμβροσία
καὶ σᾶς διδάσκει τὰ σωστά ἡ Χάρις μου ἡ θεία,

γιατὶ σᾶς θέλω καθαρὰ μὲ μόρφωση δική μου·
σᾶς ἐκπαιδεύω σᾶς φρουρῶ μὲ θεία διδαχὴ μου.

Κλείσε τώρα ὁμιλία,
μέ τῇ Χάρη μου τῇ θεία
σοῦ σφραγίζω τὸ γραφτὸ σου,
εἶμ' ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς σου.

Ἀμήν . Γένοιτο.

Δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι.